יום ה', כ"ח באלול – ער"ה תשס"ג (25 בספטמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

כאשר נולד, שרולי (ישראל) גרינבאום היה קטן ביותר, משקלו מעט מעל לקילו אחד! בנוסף, רגיש היה לכל מחלה שרק יכולה לפגוע בתינוק כה רך בגופו. משום כך, היה זה 4 חודשים עד שהיו רופאיו יכולים לשחרר את שרולי הביתה, ועוד חודש חלף עד שיכול היה להיכנס לבריתו של אברהם אבינו! הרופאים גם חזו שהוא יהיה קטן לגילו, ואמנם כן היה.

במשך שנותיו בבית ספר, שרולי תמיד היה הקטן בכיתתו, ישב בשורה הקדמית בתמונות המחזור, וסבל גם מכינויים פוגעים מעבר חבריו בכיתה. הוריו הזכירו לו שכמה מגדולי הדור – כגון הרב משה פיינשטיין והרב יעקב קמינצקי - גם היו 'קטנים' בגופם ועוד דברי עידוד, וכך הצליחו לחזק את רוחו. בעוד ששרולי זכה לפתח אישיות חזקה והיה גם נעים הליכות, כל ההתמודדות הזו באתגרים אלה לא היתה קלה בשבילו. העובדה שאחיו הצעירים ממנו היו גם גדולים ממנו גם היתה קשה לו. וכאמור, ביקור אצל רופא היה לו דבר של שגרה. ואולם, הוריו לא חסכו מאמץ לחפש תרופה או הורמון שיכול היה להוציא את בנם החולני ממעגל זה ולאפשר לו לגדול כמו כל אדם בריא.

כאשר היה שרולי בן 12, הגיעה לאוזני הוריו בשורה כי הורמון כזה פותח והוא זמין. אך חלוקות היו דעות המומחים על אודות יעילותו ובטיחותו של טיפול נסיוני זה. אלה שהמליצו עליו היו משוכנעים שטיפול זה באמת ישיג את המטרה המיוחלת, ואילו אחרים חששו מתופעות-לוואי אפשריות. באותה עת, לא היה ברור אם אף תהיינה תופעות-לוואי. לא ידעו הוריו של שרולי אם דבר זה מבשר טוב לבנם אם לאו. לבסוף, החליט הרב גרינבאום, אביו של שרולי, להתייעץ עם ד"ר מריה קלסו, מראשי האנדוקרינולוגים בארה"ב באותם הימים. הוא הצליח, אחרי שבועות של המתנה, להשיג אצלה תור והגיע עם שרולי לבדיקות.

ר' גרינבאום הסביר לד"ר קלסו, אישה לא-יהודיה, את מצב בנו ואת כל הרקע לבקשה, ושרולי נכנס לסדרת בדיקות על פני כמה ימים. לבסוף, ישב האבא עם הרופאה כדי לדון על הממצאים. בשיחתם, הם דיברו גם על האפשרות והכדאיות לקחת את ההורמון הנסיוני החדש. ד"ר קלסו הסבירה את ה'בעד' וה'נגד' של החלטה כזו, אך נמנעה מלתת את ההמלצה שלה (שבשביל זה הגיעו אליה...). החליט ר' גרינבאום לשאול את הרופאה ישר: "ד"ר קלסו", אמר, "הנך רואה שאנחנו חצויים לגבי מה טוב לבן שלנו. תגידי לי, בתור **אמא**, לא בתור רופאה, אם זה היה הבן שלך, מה **את** היית עושה?"

במקום לתת תשובה מיידית, נכנסה הרופאה למחשבה עמוקה. בתוך כך, היא חסמה את עיניה עם הידיים. כעבור רגעים מספר, כאשר היא הורידה את ידיה מעל העיניים, הופתע ר' גרינבאום לראות שהיו עיניה מלאות דמעות. "רבי", אמרה, "יש הבדל עצום בין עֵמך לבין עמי. אני גרה בסקרסדייל [עיירה עשירה קרובה לניו יורק. מ.ג.] עם מנטליות של סקרסדייל. לי לא היתה ברירה", היא המשיכה, "אלא לנסות את הטיפול הזה, כי החיים שלנו מבוססים כל-כך על החיצוניות. איך אתה נראה, אילו בגדים אתה לובש, איזה רושם

כניסת השבת\החג (ב"ש): 18[11]

צאת החג [יום א'] (ב"ש): 19[06]

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל.

יום ה', כ"ח באלול – ער"ה תשס"ג (25 בספטמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

ראשוני אתה עושה – אלה הדברים החשובים ביותר. אבל אתה, רבי, אתה והעם שלך, שונים אתם מאיתנו. אתם אנשים **פנימיים**; מה שחשוב לכם הוא חכמה ומידות.

"בנך הוא 'מאוזן', הוא פיקח וגישתו למצב גופו היא בריאה. אילו הייתי במקומך, כיוון שאתה מי שאתה, לא הייתי מסתכנת בזה." עם סיום דבריה, הרופאה הרגישה מבוכה במקצת משופכת הרגשות הפנימיות שלה. היא איחלה לר' גרינבאום כל-טוב, ואמרה לו שהוא יוכל להמשיך לפנות אליה לפי הצורך.
התרגש הרב גרינבאום מאד מאד מדברי הרופאה. במלים המעטות שלה, היא 'הטיפה' לו מוסר חשוב ביותר, והוא הרגיש התרוממות. הוא הרגיש סוף-סוף שכובד הבעיה הורד ממנו. [In the Footsteps of the Maggid]

****

מה לנו ולמעשה זה? אומרים אנו בתהלים [קכ"ו ב']: **"...אז יאמרו בגויים, הגדיל ה' לעשות עם אלה** [היהודים]." פעמים העולם הלא-יהודי רואה בנו דברים שאין אנו רואים בעצמנו.
באנגלית, המילה 'façade' (מראה חיצוני) - מקורה במילה "**face**".
בעברית, התרגום למילה "face" הוא **פָּנים**, מילה שמקורה מצביע על ה**פנימיות** של דברים.
במילה **face** בלועזית משתקפת תפיסה חיצונית; ואילו במילה **פָּנים** בלשון הקודש משתקפת תפיסה פנימית. ואמנם, בעם ישראל הפָּנים – הפנימיות של דבר – הוא ראשית בסולם הערכים שלנו.
האם אנחנו זקוקים לגויים שהם יגלו לנו את האמת, את מה שאנחנו באמת...?

אתמול כתבנו:
"הקול, המופק ע"י נשיפה – זו הוצאת רוח מקרבו אחרי נשימה עמוקה - הוא הקול הפנימי ממעמקיו ותוך תוכו של האדם, מהנפש האלוקית שבו."
לכן, תוקעים בשופר, כדי שהקול יעבור ויופק ע"י עצם בהמה הקורן בראש שאין בו דעת.
יהי רצון שתהיה זאת שנה שגם אנחנו, ברי הדעת, נכיר טוב יותר את הפנים שלנו.

בברכת כתיבה וחתימה טובה לכם, לכל ב"ב ולכל בית ישראל,
שנה טובה ומתוקה!

[בע"ה הדף יתחדש ביום ב', צום גדליה]

כניסת השבת\החג (ב"ש): 18^{11}
צאת החג [יום א'] **(ב"ש):** 19^{06}
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל.